

Stramproy, 5 mei 2024

Lieve Joost,

Mijn kinderen verklanken liedteksten op eigen wijze,
zo zingen onze drie mezzosopraantjes *Europapa* met de ietwat afwijkende woorden:

“Welkom in Europa, ik wacht hier tot je dood gaat.”

Heel macaber klinkt dat niet per se in ons huis; mijn vrouw is palliatief verpleegkundige
dus de dood is een bekende hier - eentje die ons niet veel angst aanjaagt.

Ook picknicken wij regelmatig op de natuurbegraafplaats waar oma Mieke ligt;
naast haar verweerde gedenkteken eten we witte bolletjes pindakaas
terwijl mijn zoon naar het verloop van oma's ontbindingsproces informeert.

“Picknicken we nu op haar botten?”

Ik wil maar zeggen; ook een sterfdag kan een Bevrijdingsdag zijn,
vooral als je erop wacht.

Niet dat mijn kinderen een diepere betekenis hebben met hun alternatieve versie
van de Eurovisie-inzending, het is meer dat hun taal een eigen wil heeft,
zo schreeuwt de jongste als ze gepoept heeft, zowel onnavolgbaar als glashelder:

“klaar paardehaar poepsigaar met een broodje kipfilet”

en gebruikte de middelste als dreumes regelmatig het woord ‘àketó’,
dat zowel ‘groot dier’ als het meervoud van ‘sok’ betekende.

Soms plooit klank zich om betekenis,
soms voegt betekenis zich naar klank.

En soms is betekenis ver te zoeken.

Zo weet ik niet of je deelnemers uit moet sluiten; ik heb altijd gedacht dat juist kunst
en cultuur kunnen verbinden, buiten de macht, waar de mensen zich bevinden –
zo geredeneerd kan er misschien beter een deelnemer worden toegevoegd
en doet de organisatie er goed aan Gaza uitnodigen een lied in te sturen.

Ik snap dat die gedachte zowel cynisch als naïef gevonden wordt,
dat er een kloof ligt tussen intentie en effect
en dat velen zich meer raad weten met controversen dan met grijs gebied.

Voor hen wil ik graag afsluiten met een citaat uit de Nederlandse inzending:

“Mijn vader zei me ooit het is een wereld zonder grenzen,
aan het einde van de dag zijn we allemaal mensen.”

Ja. Mijn twaalf punten zijn voor Joost.